

Skriflesing: Filippense 1:12-26

Heidelbergse Kategismus: **Sondag 22**

Teks: Filippense 1:23

Sing- SAMESANG: Ps.16:4,5

TYDENS EREDIENS: Ps.145:1,10; Ps.73:10; Ps.89:17

In Sondag 21, broeder en suster, was ons met die kerk van die Here besig. Die weldade wat Christus aan sy kerk skenk was alles deel van ons belydenis. Terwyl ons nog lewe word hierdie weldade, hierdie skatte en gawes, ons deel gemaak. Gawes wat ons gewillig en met vreugde ook tot nut en saligheid van ander gelowiges moet aanwend. Dit alles word aan ons geskenk in hierdie lewe waarin ons nou is, maar geliefdes kyk die pragtige oorgang na Sondag 22. Dit wat ná hierdie lewe gebeur, maak nie dat ons opeens van die kerk losgemaak is nie. Die opstanding van die liggaam en die ewige lewe is nog steeds genadegawes wat Christus aan sy kerk skenk. Dit word aan ons na hierdie aardse lewe geskenk, maar soos in Sondag 21 gaan dit in Sondag 22 nog steeds om Hom ons enigste Hoof, Hy wat Christus is. Hy kan nooit van sy kerk, van sy liggaam losgemaak en losgedink word nie. Ook wanneer Hy ons siel tot Hom neem, dan doen Hy dit as Hoof van die kerk. Ook wanneer Hy eendag met die opstanding ons liggame sal verheerlik en Hy ook aan ons die ewige lewe sal skenk, dan is dit nog steeds alles deel van die wonderlike werk wat met Sondag 20 en Sondag 21 verband hou.

Dit gaan óók om Sondag 20 want die Heilige Gees en ons heiligmaking het ook alles met die opstanding van die liggame en die ewige lewe te doen. Daardie vergewing van sondes, dit wat ons God se radikale vergewing genoem het, dat God **nooit eers weer aan al my sondes en my sondige aard wil dink nie**, weet u, ons kan nou verder gaan en sê dat so radikaal is God se vergewing, dat God hierdie liggaam wat so tot sonde geneig is en wat hou van die kwaad, dat God my sondes so vergewe dat God selfs nie aarsel om die liggaam wat so baie gesondig het eendag uit die dood op te wek nie. Die Heilige Gees wil die laaste spore van ons sondige bestaan geheel en al uitwis dat Hy vir ons 'n nuwe verheerlikte liggaam wil skenk, maar ook 'n nuwe lewe, dit wat ons die ewige lewe noem.

Die troos van die opstanding van die liggaam en die troos van die ewige lewe, dit wat elke keer gevra word- **Watter troos gee die opstanding van die liggaam aan jou?...** en

dan óók weer- **Watter troos skep jy uit die artikel van die ewige lewe?...daardie troos is ten nouste verbind met die troos van Sondag 1. **Wat is jou enigste troos in lewe en in sterwe?** Watter geweldige troos om van die begin af te kon sê **dat ek met liggaam en siel in lewe en in sterwe aan Christus behoort.****

Die Kategismus se troos is so ingrypend, geliefdes, dat terwyl ons hier op aarde is word ons nie met die dood banggemaak nie, ons word nie gedreig nie, maar ons word selfs met die oog op die dood getroos. So anders as hoe die wêreld hierdie dinge sien. Die wêreld sien die dood as die einde van alles sover dit 'n bepaalde mens aangaan. Ons as gelowiges beseft die liggaamlike dood is alles behalwe die einde. Christus het óók die dood oorwin, Hy het die ewige lewe verwerf.

Vir die gelowige kind van die Here hou die dood vir ons geen rede tot kommer of droefheid in nie. In Filippense wanneer Paulus hier skrywe en hy sou sy pen neersit dan is hy in die gevangenis in Rome. Van die wreedste keisers wat daar nog was, keiser Nero is aan bewind, en dit wil lyk dat nie lank na die skrywe van hierdie brief toe is Paulus in opdrag van Nero onthoof. Die dood klop aan Paulus se lewensdeur, maar Paulus skryf alles behalwe soos iemand wat bang is vir die dood- In vers 18 sê hy selfs- *Maar wat maak dit?...en hierin verbly ek my en sal my ook verbly-...* Om jou in die dood te verbly kan alleen aan 'n mens behoort wat soos Paulus kon uitroep- *Vir my is die lewe Christus en die sterwe wins.* Werklik WINS, wat bedoel dat hy weet na sy dood is hy in 'n beter posisie as wat hy in sy sterflik aardse posisie was.

Paulus wat self dit kon uitroep, soos ook in 1 Kor.15, dat dit wat gemaak het dat die dood 'n verskrikking was, daardie angel van die dood is uitgetrek. Paulus kan as't ware die dood nader roep en vra, soos wat hy ook in v.55 doen- *Dood, waar is jou angel? Doderyk, waar is jou oorwinning?...* Paulus kan dit doen op grond van daardie radikale vergewing, daardie volkome vergewing wat in V/A 56 bely is. Daar is nie 'n vagevuur of enigiets wat dit nodig maak dat my siel eers op nog 'n wyse gereinig moet word voordat dit by Christus kan uitkom nie.

As ek werklik die volkome vergewing van my sondes glo, dan het ek 'n dadelike troos dat ek niks moet kan bydra om by Christus te wees nie. Dit was seker een van die mees ingrypende veranderinge wat die reformasie teweeggebring het om die aflaat stelsel en die vagevuur van die Roomse kerk geheel en al te verwerp, en in alles te glo dat ons uit onself niks tot die vergewing van ons sondes kon bydra nie.

Christus het die straf vir ons sonde tot die uiterste gedra en daarom kan V/A 56 wees wat dit is. 'n Volkome troos dat al dra ek die herinnering van my sondes tot op die laaste moment van my lewe hier op aarde, en loop ek daarmee tot voor die poorte van die dood (maar het ek alreeds in Sondag 16 kon hoor dat my dood is geen betaling van die sondes nie, maar is 'n afsterwe van die sonde en 'n deurgang tot die ewige lewe). Ons is in Christus volkome gereinig, gewas in sy bloed, gereinig deur sy Gees, ja Christus is in alles die Een wat sentraal staan.

Dadelik word my siel na hierdie lewe tot Christus my Hoof opgeneem. Drié maal staan Christus heeltemal sentraal. Drié maal word dit erken dat Christus ons Hoof is. Deur sy krag word ons opgewek. Aan sy heerlike liggaam sal ons gelykvormig word. Ons sterwe en dood word volkome deur sy werk wat Hy volbring het omring. Hoe wonderlik die dinge wat DADELIK gebeur, alles saamgevat soos wat Christus vir die moordenaar aan die kruis dit kon verseker, dat die dadelike selfs by die moordenaar se dood sou plaasvind. **Vandag** sal jy saam met my in die paradys wees.

Die siel wat opgeneem word, dit wat V/A 57 ook bely word gesterk uit Lukas 16:22 met die gelykenis van die ryk man en die arme Lasarus. Hoe troosryk die siel van Lasarus wat by sy sterwe deur die engele gedra is tot in die skoot van Abraham. Lasarus is opgeneem en tuis gebring, dadelik was hy by sy sterwe by God en in die gemeenskap van Abraham en die ander kinders van God. Ons Hoof, Christus, soos 2 Kor. 5 dit beskryf- *want om hierdie rede sug ons ook en verlang om met ons woning uit die hemel oorklee te word...* Die begin in 2 Kor.5 staan vas geskrywe met die woorde EK WEET...Hoe wonderlik om dit alles te begin met hierdie sekere en vaste woord- EK WEET- *Want ons weet dat as ons aardse tentwoning afgebreek word, ons 'n gebou het van God, 'n huis nie*

met hande gemaak nie, ewig, in die hemele... In die Grieks staan hier letterlik dat hierdie gebou is uit God- deur God bedink, deur God geskape, deur God in gereedheid gebring, ewig en vas!

Wanneer hierdie gedagtes ons so oorspan, broeder en suster, dan word dit waar dit wat die groot gereformeerde teoloog Herman Bavinck 'n keer gesê het- "In die sterwensoomblikke van 'n gelowige lê welseker 'n groter geheimenis opgesluit as in sy hele lewe". Dit is eintlik selfs verkeerd om van sterwensoomblikke te praat of om eintlik enigsins die woord STERWE te gebruik, want sê Christus 'n gelowige sterf nie werklik nie- Hy wat gesê het- *Wie in my glo het die ewige lewe (Joh.6:47) EN ... Wie in my glo, sal lewe, al het hy ook gesterwe, en elkeen wat lewe en in My glo, sal nooit sterwe tot in ewigheid nie (Joh.11:25-26).*

Vir die gelowige kan ons in plaas van die woord sterwe eerder die woord HEENGAAN gebruik. Presies die woord soos ons dit in Filippense gelees het- *...ek het verlang om heen te gaan en met Christus te wees, want dit is verreweg die beste...* Hier is geen sprake van doodgaan nie, maar van heengaan, eintlik net 'n adresverandering! Hy gee selfs die adres waarheen- BY CHRISTUS! In hierdie hele heengaanproses is dit selfs vir jou as gelowige 'n volledige bewustelike ervaring, ja want jou siel wat heengaan is nie bewusteloos soos iemand wat sy bewussyn verloor het en nie weet wat om hom/haar aangaan nie.

'n Mens is volkome bewus van wat elke oomblik om hom/haar aangaan en dit maak alles soveel te meer heerlik. Ons wat al gehoor het van die skyndoodervaringe van mense, selfs is hier lidmate in hierdie gemeente wat dit al deurgegaan het, mense wat langer of korter tye klinies dood was, dan hoor ons hoe hulle hierdie toestand volledig bewustelik ervaar het, dit wat in V/A 56 gebeur. Heel moontlik was dit met Paulus self die geval in 2 Kor.12:2-4 as hy van 'n man in die derde persoon praat, dan het ons genoeg rede om eintlik te aanvaar, dat Paulus van homself praat, dat hy ook so 'n skyndood of tydelike dood deurgegaan het en hy in die proses na die hemel weggeruk was en hy onuitspreeklike dinge gesien en gehoor het.

Die feit bly staan, die Openbaring boek is ook daarvan vol hoe die lewendes in die hemel, ons medegelowiges in die hemel bewustelik aan die gang is. Ons kan Openbaring van agter na voor en van voor na agter bekyk en hoe val dit ons op. Op.20:4 verneem ons van die heerlike toestand waarin hulle ondertussen daar in die Vaderhuis verkeer. Dat hulle ook saam met Jesus sal terugkeer as hulle liggame ook weer opgewek sal word, en Hy dan ook vir ewig by ons op die nuwe aarde kom bly. Maar dit gebeur alles nog vroeër in Openbaring. Op.12:10-11 is die gelowiges in die hemel bewustelik besig om met Jesus se aankoms in die hemel na sy hemelvaart in 'n lofsang uit te breek. In Op.5:9-10 is daar nog 'n vroeëre toesing van Jesus. In Op.6:9 sien Johannes die hemelvisioen van siele onder die altaar. Die altaar wat beslis herinner aan die groot en alles beslissende offer van ons Here Jesus Christus. Daar is by hierdie onder die altaar selfs 'n soort van angstigheid as hulle die Here vra- *Hoe lank nog...?*

Ons beleef eintlik iets van 'n solidariteit met hulle, want soos die gelowiges op aarde moet uitsien na die heerlike voleinding van alle dinge, so verlang hulle ook dat ons almal weer eindelijk bymekaar sal wees in 'n volmaakte geluksaligheid. Broeder en suster, dit alles laat ons beseef dat ons dien 'n lewende God, Hy die God van die lewendes, nie van die dooies. Hy het nie dooie kinders nie, al sou hulle liggame nie meer lewe nie. Die geloof in God het reeds die opstanding en die ewige lewe onlosmaaklik aan mekaar vasgemaak. Selfs in hierdie lewe waarin ons nou is, dan het ons reeds te doen met wat die ewige lewe ook beteken nl. daardie wonderlike gemeenskap, verbondsgemeenskap wat 'n mens met die almagtige ewige God kan hê.

'n Nietige mens, 'n sterflike mens soos ons hier op aarde kan nou al hierin deel. Die ewige lewe staan nie in skrilte kontras met ons lewe van vandag nie. Die lewe hierna is eintlik iets van 'n voortsetting van ons lewe hier en nou. Om in ware verbondenheid met God te lewe, daar waar jy God ken, jy Hom werklik liefhet en ek weet ek kan met God praat, dit is tog alles werklikhede vir die hier en die nou, maar terwyl ek hierdie dinge in my aardse lewe nou reeds mag doen, net soveel waarde het dit nog steeds in die ewige

lewe. Die God wat ons nou die asem gee om te lewe, wat ons die genade gee om in Hom te glo, dat ek sy kind mag wees, dit is dieselfde God wat vir ewig met u wil lewe.

Maar die troos van die God wat die God van die lewendes is, en nie van die dooies nie, die God in Wie selfs ons sterwe wins is, Hy sal **ook dieselfde liggaam, deur die krag van Christus opwek weer met my siel verenig en sal hierdie liggaam aan die heerlike liggaam van Christus gelykvormig word.** Liggame wat volkome tot die stof van die aarde afgebreek word, dieselfde liggaam word opgewek. Daarom dat ons noukeurig moet omgaan, selfs met 'n liggaam waaruit die lewe verdwyn het, maar daardie gestorwe liggaam word nie willens en wetens verbrand soos wat die heidene altyd gedoen het nie. Daarom dat ons, ons afkeur teen verassing nie mag verberg nie, want ons wil die troos nie uithaal dat die liggaam eintlik soos 'n saadkorrel is, dit wat in 1 Kor.15 so pragtig vir ons uitstaan.

God handhaaf sy eer, want die grote dag gaan kom dat die liggame wat gesaai is sal opstaan vergelykbaar met die wonder van 'n saadkorrel wat in homself sterf maar wat juis in die sterwe ontkiem dat daar groei uit daardie saad kom. Al het die liggaam heeltemal ontbind, sal daar 'n onverganklike verheerlikte liggaam deur die krag van die Gees van God opstaan- so gaan ons weer terug na Sondag 20- na ons geloof in die Heilige Gees. Geen begraafplaas kan hekke plaas voor die Gees van God nie. Geen begraafplaas kan die Gees van God uitsluit nie.

Die dag van die tweede opstanding, dan sal almal wat in die Here gesterwe het, nuwe verheerlikte liggame ontvang, al was die liggaam met kanker deurtrek, al was dit 'n liggaam deur baie swaar en seer vermink, deur pyn opgeswel, dieselfde liggaam sal sonder al hierdie dinge opstaan, volmaak heerlik. Dit voltrek eintlik die volmaakte heerlikheid van Christus se verlossingswerk. Die feit dat dieselfde liggame gaan opstaan, gelykvormig aan die liggaam van Christus, wys wel die volmaakte heerlike gestalte wat hierdie liggaam sal hê.

Dieselfde liggaam, maar tog anders, woorde kan dit eintlik nie beskryf nie, en die Woord van God laat ons ook nie presies verstaan wat hierdie verheerlikte liggaam in alles werklik sal wees nie. Daaroor moet ons nie wil spekuleer nie, maar dit is wel duidelik dat daar tog 'n groot verskil in heerlijkheid sal wees tussen die liggaam wat ons nou het en wat ons by die opstanding uit die dood sal hê. 1 Kor.15:37-38 wat sê dat God gee 'n gestalte daaraan, soos Hy bepaal het; aan *elke saadsoort gee Hy 'n eie gestalte...* Dit laat ons iets van hierdie heerlijkheid onder woorde bring, veral ook as God sê- *En wat jy saai, saai jy nie in die toekomstige gestalte daarvan nie...* Ons kan dit maar vergelyk met die een kant die enkele ou koringkorrel, maar dieselfde korrel as dit word 'n volgroeiende koringplant, met die volle halm en die aar, wie sou dit van die korrel kon sê! Iets hiervan gebeur net nog in heerliker vorm. Die papie van 'n wurm wat 'n vlinder kon word, (daar is sovele pragtige vlinders in God se skepping) dit bly in wese dieselfde skepping, dieselfde wese, maar watter heerlijkheid wat daaruit kan ontvou.

Maar broeder en suster, laat ons, ons troos nog groter maak, so groot soos wat die Kategismus dit maak. Ons kan nou reeds die ewige lewe bely. Vir hierdie manne uit Heidelberg wat die Kategismus opgestel het is die ewige lewe nie iets wat eers later begin nie. Nou alreeds ervaar ons die begin van die ewige vreugde in ons hart. Al bevind ons, ons in 'n doodsdal diep en donker, gaan die lig van die ewige lewe nou reeds op. In die eerste brief van Johannes dan skryf die Here dit alles in die teenswoordige tyd- *Dit is die getuienis dat God ons die ewige lewe gegee het, en die lewe is in sy Seun. Hy wat die Seun het, het die lewe, wie die Seun van God nie het nie, het nie die lewe nie.*

Hoe duidelik maak die Here dit vir ons dat hierdie is nou alreeds die voorpunt van die ewige lewe. Ons kan reeds die begin ervaar. Maar die werk van die Heilige Gees- Sondag 20- is nog nie klaar nie. Daar gaan nog 'n groter, 'n kragtiger heerlijkheid kom. Dit wat ek nou reeds in my hart ontvang, die volkomenheid daarvan sal ons nog eendag van alle kante omring. Daardie volkome saligheid word in 1 Kor. 2:9 pragtig beskryf- *'n saligheid wat geen oog gesien, geen oor gehoor en in die hart van geen mens ooit opgekom het nie...* Die ewige lewe, hoe sal dit wees? Dit gaan nie maar net om 'n lewe om vir altyd te lewe nie, maar die ewige lewe is om elke dag en vir altyd te mag lewe in

die salige teenwoordigheid van God. 'n Lewe waarin God die een en die al sal wees. Om God daarin ewig te prys. Ons sal werklik net vir God wil dien. Die feit dat God daar sal wees, by sy volk, in die midde van sy volk, al word die heerlikheid met pêrel poorte en strate van goud beskryf, lê die ware geluk nie in die pêrels en in die goud nie, maar in God wat met sy geseënde teenwoordigheid onder ons sal woon. Laat ons besef ons is nie oppad na die einde toe nie, maar ons is oppad na die begin van 'n wonderlike lewe wat vir ewig sal aanhou.

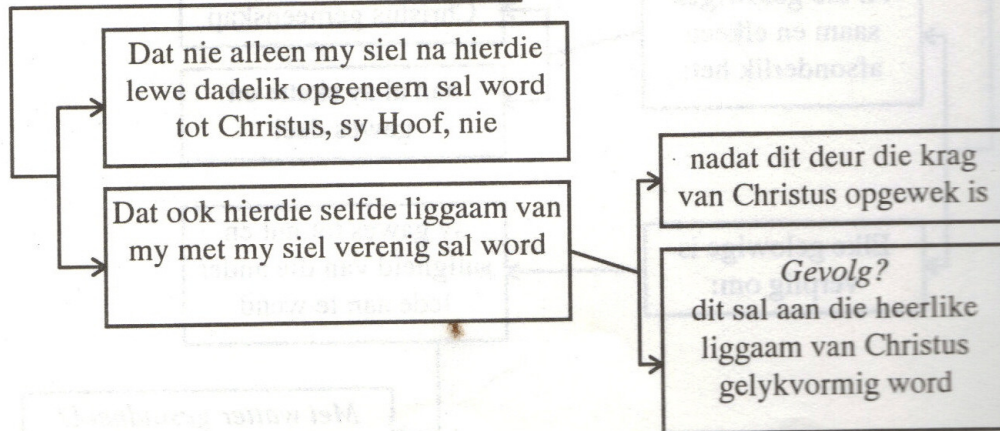
AMEN

Vrae uit Sondag 22

1. Watter genadegawes word aan ons deur Christus selfs na ons liggaamlike dood geskenk?
2. Tot Wie word ons siel na hierdie lewe opgeneem?
3. Deur Wie se krag sal ons liggame opgewek word?
4. Is die dood iets waarvoor ons moet bang wees?
5. Hoe sien die wêreld die dood?
6. Noem van die uitsprake wat Paulus gemaak het wanneer hy oor die dood, selfs oor sy eie dood skrywe?
7. Hoe moet ons die Roomse kerk se geloof rondom die vagevuur verstaan? Op watter gronde kan ons dit geheel en al verwerp?
8. In die gelykenis van die ryk man en Lasarus word aan ons beskryf hoe sy siel na God geneem is. Hoe gebeur dit?
9. Watter vaste sekerheid word in 2 Kor.5 vir ons aangebied?
10. Watter woord is eintlik 'n beter woord as om te praat van iemand het gesterwe?
11. Watter ervaring het Paulus in 2 Kor. 12 deurgegaan?
12. Is daar 'n groot kontras tussen die lewe wat ons nou op die aarde lewe en die ewige lewe?
13. Wat word bedoel met 'n verheerlikte liggaam?
14. Hoekom moet verassing deur ons as gelowiges afgewys word?
15. Beteken die ewige lewe maar net om vir altyd te bly lewe? Beskryf kortliks hoe jy dit verstaan?
16. Hoe word die ewige lewe in 1 Kor.2:9 beskryf?

SONDAG 22

57. Watter troos gee die *opstanding van die liggaam* aan jou?

58. Watter troos skep jy uit die artikel van die ewige lewe?

